

gleda na stvarnost trijezno. U znaku smo svjetskog sjedinjavanja na političkom i gospodarskom polju. Individualno treba da uzmakne na korist skupnog, da bi čovječanstvo moglo uopće dalje postojati kao cjelina. Prema toj promjenjenoj svjetskoj situaciji i Božji Duh stavlja na sve vidnije mjesto one vjerske istine i stvarnosti koje su prikladne, da upravo ovaj svijet pokrste i opet ga po Kristu privedu k Bogu. Ali Crkva koja u sva doba mora čuvati svoju općenitost i cjelovitost ne smije nikada dopustiti da snažnijim naglašavanjem bitnoga i skupnoga — koji dolazi do izražaja u liturgiji kao bogoslužju Kristova otajstvenog tijela — bude potlačena druga strana. Dandanas se mora više paziti na njegovanje osobne pobožnosti, da ne bi težnja prema skupnoj pobožnosti vodila u vjerski kolektivizam, sa svim njegovim posljedicama, poznatima s drugih područja, a od kojih je najgora što biva

PRED ČETVRTIM LITURGIJSKIM SASTANKOM KLERA

Liturgijska zbilja, koju su učenjaci brižljivo proučavali, s mnogo umijeća i ljubavi izlagali, poprimila je na Drugom Vatikanskom saboru »Uredbom o svetom bogoslužju« nove, jedre i zaobljene obrise neslućene ljepote i obnove snage. Odredbe, koje niču iz spomenutih saborskih odluka, napose one, koje sadrži »Uputa za ispravno provođenje uredbe o svetom bogoslužju«, iziskuje od nas puno razumijevanje, nesebično zalaganje i dosljednu svestranu provedbu. U prvi, temeljni, nezaobilazni stupanj provedbe spomenutih dokumenata, a i svih, koji će slijediti u vezi s njima, ulazi svakako valjana liturgijska kateheza. Bez nje bila bi svaka liturgijska obnova poput nebodera bez pravilno osnovanih i solidno izvedenih temelja.

Uvijek su liturgija i kateheza bile nerazdruživo povezane, jer je već liturgija i svojom pojavnom, osjetnom stranom zbiivanja neprestana kateheza, koja naznačuje i naglašuje duhovni svijet, a ujedno ga izgrađuje nedostiživom moći. Liturgija kao kateheza čini to i svojim izričajima ljepote, koji su pristupačni oku i uhu, a popraćuje pokretima, što proizlaze iz punine Duha.

Međutim liturgijske obnove nema i ne može biti, a da joj ne prethodi zdrava i svestrana kateheza djece i odraslih. Budući da na tom području valja još mnogo učiniti, liturgijska kateheza je predmet naših razmatranja na svećeničkom sastanku za vrijeme od 23—25. veljače 1965. godine.

Dr I. ŠKREBLIN